

POSTANOWIENIE

Dnia 20 marca 2014 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Jan Górowski

w sprawie z powództwa B. C., P. S.
i W. B. - następców prawnych L. S.
przeciwko C. M.
o zapłatę,
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej w dniu 20 marca 2014 r.,
na skutek skargi kasacyjnej powodów
od wyroku Sądu Apelacyjnego
z dnia 14 września 2011 r.

**odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania
i przyznaje od Skarbu Państwa Sądowi Apelacyjnemu dla radcy
prawnego T. S. prowadzącej Kancelarię Radcowską pod adresem
[...] w R.
kwotę 2 700 (dwa tysiące siedemset) złotych powiększoną o
należny podatek VAT tytułem nieopłaconej pomocy prawnej
udzielonej powodowi z urzędu w postępowaniu kasacyjnym.**

UZASADNIENIE

Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania jeżeli: w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, zachodzi nieważność postępowania lub skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona.

Instytucja przedsądu, jak wynika z orzecznictwa Trybunału Konstytucyjnego, jest zgodna z normami konstytucyjnymi, a także z zaleceniami Rady Europy zezwalającymi na wprowadzenie środków eliminujących dostęp do sądu najwyższego szczebla. Skarga kasacyjna służy od prawomocnego orzeczenia, ma ograniczony zasięg, a jej podstawowym celem jest ochrona interesu publicznego przez zapewnienie jednolitości wykładni i twórczy wkład Sądu Najwyższego w rozwój prawa.

Choć skarżący powołał się na oczywistą zasadność skargi kasacyjnej (art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c.), to nie występuje ta przesłanka przyjęcia jej do rozpoznania.

O oczywistej zasadności skargi kasacyjnej możemy mówić wtedy, gdy z jej treści, bez potrzeby głębszej analizy oraz szczegółowych rozważań wynika, że przytoczone podstawy kasacyjne uzasadniają jej uwzględnienie (por. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 5 października 2007 r., III CSK 216/07, nie publ.). Innymi słowy przesłanka ta występuje, gdy sprawie dopuszczono się takiego naruszenia prawa, które jest widoczne „na pierwszy rzut oka” i nie nasuwa wątpliwości (por. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 11 września 2007 r., III CSK 219/07, niepubl.). Skarżący wskazał, że skarga jest oczywiście uzasadniona z uwagi na wskazane naruszenie przepisów prawa materialnego, które ma charakter kwalifikowany.

Instytucja tzw. „przedsądu” jest etapem postępowania poprzedzającym merytoryczne rozpoznanie skargi przez Sąd Najwyższy. Z tego też względu art. 398⁹ § 2 k.p.c. nakłada na skarżącego obowiązek zawarcia w skardze kasacyjnej odrębnego elementu, tj. wniosku o przyjęcie jej do rozpoznania wraz uzasadnieniem. Skarżący nie uzasadnił w sposób należyty wystąpienia w sprawie

przesłanki skutkującej przyjęciem skargi kasacyjnej do rozpoznania w postaci „oczywistej zasadności”, albowiem nie wystarczające jest w tym zakresie odwołanie się do zarzutów podniesionych w skardze kasacyjnej (por. np. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 27 września 2002 r., IV CZ 109/02, niepubl.). Skarżący przeoczył, że Sąd Najwyższy jest związany ustaleniami faktycznymi stanowiącymi podstawę zaskarżonego wyroku (art. 398 § 2 k.p.c.), a ich ocena w zakresie dokonanej przez Sąd Apelacyjny wykładni treści umowy najmu i jej przedłużenia nie narusza prawa w wyżej zasygnalizowanym znaczeniu.

Z ustaleń tych wynika, że zawarta przez strony umowa najmu z dnia 1 stycznia 2002 r. została w drodze porozumienia ustnego przedłużona na czas nieoznaczony. Poza zakresem postanowienia zawartego w jej punkcie 7 pozostawała kwestia jej przedłużenia, gdyż po pierwsze dotyczy on zmian w trakcie jej obowiązywania, a po wtóre nie przewiduje sankcji za niezachowanie formy pisemnej.

Oczywiste naruszenie prawa nie można utożsamiać nawet z rażącym jego naruszeniem. W skardze nie zostały przytoczone wystarczające argumenty (wywód prawny) świadczące o takim kwalifikowanym naruszeniu prawa przez Sąd Apelacyjny. Skarga kasacyjna jest nadzwyczajnym środkiem prawnym, którego rozpoznanie przez Sąd Najwyższy musi być uzasadnione względami o szczególnej doniosłości, wykraczającej poza indywidualny interes skarżącego, a mającymi swoje źródło przede wszystkim w interesie publicznym.

Z tych względów Sąd Najwyższy odmówił przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania (art. 398⁹ § 2 k.p.c.).